

OD ISTE AUTORKE

HAJKA
KNJIGA IZGUBLJENOG I NAĐENOG

SPISAK ZVANICA

LUSI FOLI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Lucy Foley
THE GUEST LIST

Copyright © Lost and Found Books Ltd 2020
Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Kejt i Robiju, sestri i bratu čiju podršku
svako može samo poželeti...
Srećom nisu ni nalik ovima iz knjige!*

DANAS

Svadbena večer

Nestaje svetlo.

U trenu sve tone u mrak. Orkestar prestaje da svira. Pod šatrom svatovi ciče i stežu jedni druge za ruke. Svetlost sveća po stolovima samo doprinosi zbruci, šalje senke što beže uz platnene zidove. Nije moguće videti gde je ko niti čuti šta se govori: glasove zvanica poklapa pomahnitali vetar.

Napolju besni oluja. Urla oko njih, udara u šatru. Pri svakom udaru čitava konstrukcija kao da se napinje i trese uz glasno stenjanje metala; zvanice se uzrujano ježe. Krilo na ulazu se odvezalo i leprša. Plamen parafinskih baklji osvetljava podrugljivo iskežene čeljusti ulaza.

To nevrema kao da svi shvataju lično. Kao da je upravo za njih čuvalo svoju srdžbu.

Nije prvi put da dolazi do kratkog spoja. Samo što se poslednji put svetlo vratilo posle nekoliko minuta. Gosti su nastavili da plešu, da piju, da gutaju pilule, da se krešu, da jedu, da se smeju... i zaboravili da se ono ikad dogodilo.

Koliko je sad trajalo? Teško je reći po mraku. Nekoliko minuta? Petnaest? Dvadeset?

Plaše se. Ta pomrčina je nekako zloslutna, napregnuta. Kao da se pod njenim okriljem može svašta dogoditi.

* * *

Konačno sijalice opet zatrepću. Gosti poviču i zaklikću. Postiđeni su stanjem u kojem ih je zatekla svetlost: pognute kao da se spremaju za odbranu od napada. Smehom rasteruju stid. Gotovo sebe ubeđuju da se nisu ni uplašili.

Prizor osvetljen u tri dela šatre trebalo bi da bude slavljениčki, ali izgleda više kao slika razaranja. U glavnom delu za večeru barice vina šaraju laminat na podu, po belom platnu razliva se grimizna mrlja. Na sve strane su gomile boca šampanjca, svedočanstvo večeri pune zdravica i slavlja. Odbačene srebrne sandale vire ispod čaršava.

U delu šatre za ples irski orkestar opet svira – živu pesmicu da povrati duh proslave. Mnoge zvanice žure tamo željne da odahnu. Kad biste pažljivije zagledali kuda gaze, primetili biste tragove bosonoge gošće koja je nagazila na slomljeno staklo i ostavila na laminatu krvave otiske koji su se skoreli u mrlje nalik rđi. Niko to ne primećuje.

Ostali se okupljaju po uglovima glavnog dela šatre, zamagljenog kao od zaostalog dima cigarete. Mrsko im je da ostanu unutra, ali isto tako i da kroče van utočišta šatre dok još oluja besni. A niko ne može da ode s ostrva. Bar ne još. Brodići ne mogu da priđu sve dok se vetar ne stiša.

U središtu svega stoji ogromna torta. Skoro ceo dan im je stajala pred očima netaknuta i savršena s lišćem od šećera što svetluca pod svetlima. Samo nekoliko minuta pre nego što je nestalo svetlo, gosti su se okupili oko nje i gledali kako joj se ceremonijalno vadi utroba. Sad tamnocrven patišpanj zjapi iz nje.

Tad spolja stiže nov zvuk. Gotovo ga možete zameniti za vetar. No on je sve prodorniji i glasniji pa postaje nepogrešivo jasan.

Gosti se slede. Zure jedni u druge. Najednom se opet boje. Čak i više nego kad je nestalo svetlo. Svi znaju šta je to što čuju. To je krik užasa.

Dan ranije

IFA

Organizatorica venčanja

Skoro svi svatovi su sad ovde. Sad će se prebaciti u sledeću brzinu: večeras je proba svadbene večere, s odabranim gostima, pa svadba zapravo počinje uveče.

Stavila sam šampanjac na led kako bi bio spreman za aperitiv. Reč je o bolanžeu dobrog godišta: osam boca, plus vino za večeru i nekoliko gajbi ginisa – sve kako je mlada naložila. Nije na meni da komentarišem, mada mi se čini da je to mnogo. Doduše, svi su odrasli. Sigurna sam da znaju kako da se obuzdaju. A možda i ne znaju. Čini mi se da je kum rizičan – da budem iskrena, i svi pratioci su takvi. A deveruša – nevestina polusestra – viđala sam je u samotnim lunjanjima po ostrvu, onako pogrbljenu i u brzom hodu kao da pokušava nekog da prestigne.

Kad se bavite ovim poslom, saznate svakakve tajne. Vidite ono što niko drugi nema povlasticu da vidi. Čujete tračeve za koje bi gosti sve dali da čuju. Kao organizator venčanja ne možete sebi *priuštit* da nešto propustite. Morate biti budni za svaku pojedinost, sve one sitnije kovitlace pod površinom. Da ne obraćam pažnju, neka od tih strujanja bi mogla narasti do ogromnih struja i uništiti sve moje brižljivo planiranje. A evo šta sam još naučila – ponekad su najmanje struje upravo najjače.

Prolazim prostorijama u prizemlju Folja* i palim busenje treseta na rešetkama kako bi dobro tinjalo za ovo večer. Fredi i ja smo počeli da sečemo i sami sušimo treset iz močvare kao što se vekovima radilo. Nadimljen, zemljan miris vatre od treseta doprineće lokalnoj atmosferi. Gostima bi trebalo da se dopadne. Iako je sredina leta, uveče na ostrvu zahladni. Stare zidine zamka ne propuštaju toplotu spolja, ali nisu ni dobre da je zadrže unutra.

Danas je iznenađujuće toplo, bar prema standardima ovog kraja, ali izgleda da sutra neće biti tako. Pred kraj vremenske prognoze koju sam uhvatila na radiju pomenut je vetar. Ovde nas udara sve redom; često su oluje mnogo gore nego kad završe na kopnu, kao da se na nama istroše. Još je napolju sunčano, ali posle podne je igla na starom barometru već na pola puta od LEPOG do PROMENLJIVOG. Skinula sam ga. Ne želim da ga mlada vidi. Iako nisam ubeđena da je od onih koji paniče. Pre je od onih što se ljute i traže koga će da okrive. A znam dobro ko bi bio prvi na udaru kritike.

„Fredi“, dozivam ga jer je u kuhinji, „hoćeš li skoro početi s večerom?“

„Da“, viče on odande, „sve držim pod kontrolom.“

Doveče će jesti riblji paprikaš u stilu tradicionalne konemarske ribarske čorbe: dimljena riba, mnogo pavlake. Jela sam je kad sam prvi put bila na ovom ostrvu, dok je ovde još bilo ljudi. Uveče će biti nešto prefinjenija verzija originalnog recepta, jer kod nas odseda grupa finih ljudi. Bar pretpostavljam kako o sebi vole da *misle* da su takvi. Videćemo šta će se dogoditi kad ih uhvati piće.

„Zatim moramo da počnemo s pripremom kanapea za sutra“, vikala sam preslišavajući se spiska u glavi.

„To ću ja.“

* Engl.: *folly* – građevina u obliku malog zamka ili hrama, izgrađena kao ukras u parku ili bašti. (Prim. prev.)

„I torta: trebalo bi da je na vreme složimo.“

Ta torta je upečatljiv prizor. Tako bi trebalo da bude. Znam koliko košta. Mlada nije ni trepnula na trošak. Verujem da je navikla na sve najbolje. Četiri nivoa tamnocrvenog patišpanja s besprekornim belim kremom, sve posuto šećernim zelenilom koje se slaže s ukrasima od lišća u kapeli i pod šatrom. Izuzetno krhka i pripremljena po tačnom nevestinom uputstvu, stigla je ovamo čak iz veoma ekskluzivne poslastičarnice u Dublinu: nije bilo lako da se preveze preko vode u komadu. Sutra će, naravno, biti uništena. No sve je samo za taj trenutak, za venčanje. Za taj dan. To čak uopšte i nema veze s venčanjem uprkos onome što svi govore.

Vidite, moje zanimanje je da upriličim sreću. Zato sam i postala organizatorka venčanja. Život je zbrkan. Svi to znamo. Dešavaju se užasne stvari, to sam naučila još kao dete. Ipak, šta god da se desi, život je samo niz dana. Ne možeš upravljati čitavim nizom. Svakako možeš upravljati *jednim* danom. Dvadeset četiri sata mogu da se organizuju. Dan venčanja je uredan paketić vremena u kom mogu da stvorim nešto celo i savršeno što će se ceniti čitavog života, biser pokidane ogrlice.

Fredi se pojavljuje iz kuhinje s umrljanom mesarskom kecljom. „Kako se osećaš?“

Sležem ramenima. „Pomalo nervozno, da budem iskrena.“

„Imaš to u malom prstu, ljubavi. Pomisli koliko si puta radila ovo.“

„Ali ovo je drugačije. Zbog toga ko je...“ Pravi je uspeh što su Vil Slejter i Džulija Kigan pristali da se ovde venčaju. Ranije sam radila kao planerka događaja u Dublinu. Venčanje ovde je lično moja zamisao uz obnavljanje ostrvskog trošnog i polupropalog lažnog zamka u elegantno imanje s deset spavaćih soba, trpezarijom, salonom i kuhinjom. Fredi i ja ovde živimo stalno, ali kad smo sami, koristimo samo malen deo prostora.

„Čuti.“ Fredi prilazi i grli me. U prvi mah se stežem. Tako sam udubljena u spisak onoga što treba uraditi da mi se to čini

kao predah za koji nemamo vremena. Zatim sebi dozvoljavam da se opustim u njegovom zagrljaju, da uvažim njegovu umirujuću, poznatu toplinu. Fredi se dobro grli. Moglo bi se reći da je umiljat. Voli hranu – to je njegov posao. Pre nego što smo se doselili ovamo, vodio je restoran u Dublinu.

„Sve će biti u redu“, kaže. „Uveravam te. Sve će biti savršeno.“ Ljubi mi teme. Imam mnogo iskustva u ovom poslu. Ipak, nikad nisam radila na događaju u koji sam se toliko udubila. A mlada je izuzetno pedantna – što je, pošteno govoreći, verovatno svojstveno njenom poslu, a to je vođenje vlastitog časopisa. Nekog bi možda donekle zbunili njeni zahtevi. Ja pak uživam. Volim izazov.

Dobro sad. Dosta o meni. Uostalom, ovaj vikend je posvećen srećnom paru. Koliko je poznato, mlada i mladoženja nisu dugo zajedno. S obzirom na to da je i naša spavaća soba u zamku, uz sve ostale, noćas smo ih čuli. „Zaboga“, rekao je Fredi dok smo ležali u krevetu. „Ne mogu ovo da slušam.“ Znala sam na šta misli. Čudno je kako kad je neko u zanosu zadovoljstva to može zvučati kao bol. Izgleda da su veoma zaljubljeni, ali bi cinično moglo da se primeti kako stoga kao da ne mogu da drže ruke dalje jedno od drugog. Možda je precizniji opis veoma utonuli u požudu.

Fredi i ja smo zajedno skoro dve decenije a i sad ponešto tajim od njega a, ubeđena sam, i on od mene. Čovek se zapita koliko ono dvoje znaju jedno o drugom.

Znaju li zaista sve mračne tajne onog drugog.

HANA

Pratilja

Pred nama se dižu talasi s belim krestama. Na kopnu je divan letnji dan, ali ovde je prilično burno. Pre nekoliko minuta pošli smo iz bezbednosti luke glavnog kopna i voda kao da je odmah potamnela a talasi porasli za metar.

Sad je veče pred svadbu a mi smo se uputili na ostrvo. Večeras tamo noćimo kao „počasni gosti“. Tome se radujem. To jest – *mislim* da se radujem. U svakom slučaju trenutno mi je potrebno nešto da mi skrene pažnju.

„Držite se!“, začuje se povik iz kapetanove kabine iza nas. Čovek se zove Meti. Pre nego što stignemo i da pomislimo, jedan talas zabaci brodić pravo u vrh drugog. Voda nas zapljusne u ogromnom luku.

„Gospode!“, poviče Čarli a ja vidim da je s jedne strane natopljen. Za živo čudo, ja sam samo malo poprskana.

„Jeste li malo mokri tu?“, dovikuje Meti.

Smejem se, ali moram malo da se nateram na to jer je bilo prilično strašno. Od pokreta brodića, nekako istovremeno napred-nazad i levo-desno, želudac mi se vrti.

„Uh“, kažem a osećam da me prožima mučnina. Pomisao na užinu uz čaj koju sam pojela pre nego što smo se ukrkali najednom me tera na povraćanje.

Čarli me gleda, spušta šaku na moje koleno i steže ga. „Zaboga. Već je počelo?“ Uvek mi pripada užasna muka od kretanja. Zapravo mi je stalno muka; u trudnoći je bilo najgore.

„Mhmm. Popila sam dve pilule, ali one jedva ovo ublažavaju.“

„Slušaj“, brzo kaže Čarli, „čitaću ti o tom mestu da ti skrenem misli.“ Traži po telefonu. Skinuo je vodič; moj muž je pravi nastavnik. Brod se opet zanese, pa ajfon umalo da mu ispadne iz ruke. On psuje, steže ga obema rukama; nov ne možemo priuštiti.

„Nema ovde mnogo toga“, kaže donekle se pravdajući kad uspe da otvori stranicu. „Mnogo o Konemari, da, ali o samom ostrvu – valjda je tako malo...“ Upiljio se u ekran kao da snagom volje hoće da se tekst pojavi. „O, evo, našao sam nešto.“ Nakašlje se pa počne da čita glasom koji mislim da koristi na predavanjima. „Iniš an amplora, ili u prevodu Ostrvo kormorana, s kraja na kraj je tri kilometra i dvesta metara i duže nego šire. Ostrvo je oformljeno od granita koji se *veličanstveno* izdiže iz Atlantika, nekoliko kilometara od konemarske obale. Veći deo njegove površine čini velika močvara koja se sastoji od treseta ili 'turfa', kako ga zovu meštani. Najbolji, zapravo i jedini način da se obiđe ostrvo jeste privatnim čamcem. Kanal između kopna i ostrva može biti posebno ustalasan...“

„Za to imaju pravo“, mrmljam i hvatam se za ogradu dok skaćemo preko novog talasa i s treskom se spuštamo. Želudac mi se opet prevrće.

„Mogu vam ja reći mnogo više od toga“, dovikuje Meti iz kabine. Nisam shvatila da nas čuje. „U vodiču nećete mnogo naći o Iniš an amplori.“

Čarli i ja se premeštamo bliže kabini da bismo čuli. Meti ima divan jak izgovor. „Prvi poznati naseljenici“, priča nam, „bili su religijska sekta koju su na kopnu neki progonili.“

„Da“, kaže Čarli dok gleda u vodič. „Mislim da sam video nešto o tome...“

„Ne možeš sve da nađeš u toj napravi“, kaže Meti mršteći se, očigledno nezadovoljan prekidanjem. „Znaš, živim ovde čitavog života – a moji su ovde bili vekovima. Mogu ti reći više nego tamo neko na internetu.“

„Izvini“, kaže Čarli i crveni.

„Uglavnom“, nastavlja Meti, „pre dvadesetak godina arheolozi su ih pronašli. Svi zajedno u tresetu močvare, jedno do drugog, tesno složeni.“ Nešto mi govori da on u ovome uživa. „Savršeno očuvani, priča se, zato što tamo nije bilo vazduha. Bio je to masakr. Iskasapljeni su.“

„O“, kaže Čarli i baci pogled na mene. „Nisam ubeđen...“

Prekasno je, već sam tu misao imala u glavi: odavno zatrpani leševi koji se pomalaju iz crne zemlje. Trudim se da ne mislim o tome, ali se slika stalno ponovo nameće, kao kvar na video-traci. Nalet mučnine koji prati nov uspon na talas gotovo predstavlja olakšanje jer od mene zahteva svu pažnju.

„A sad niko tamo ne živi?“ pita Čarli vedro u pokušaju da promeni temu. „Osim novih vlasnika?“

„Ne“, kaže Meti. „Niko sem duhova.“

Čarli lupne po ekranu. „Ovde piše da je ostrvo bilo naseljeno do devedesetih godina, kad su poslednji stanovnici rešili da se vrate na kopno zbog vodovoda, struje i savremenog života.“

„To tu kaže, je li?“ Metija kao da ovo zabavlja.

„Zašto?“ pitam kad uspem da dođem do glasa. „Postoji li neki drugi razlog zbog kog su otišli?“

Meti kao da se sprema da progovori. Onda mu se izraz lica menja. „Čuvajte se!“, zaurla. Čarli i ja uspevamo da se uhvatimo za ogradu neki sekund pre nego što dno brodića kao da propadne a mi poletimo niz bok talasa pa tresnemo u bok drugog. Gospode bože.

Kad patiš od mučnine, treba da gledaš u neku nepomičnu tačku. Upravljam pogled na ostrvo. Ono se vidi sve vreme od polaska s kopna, ta plavičasta mrlja na horizontu u obliku zaravnjenog nakovnja. Džuls ne bi izabrala ništa što nije zadivljujuće,

ali ne mogu da se otrgnem utisku da taj tamni oblik ostrva kao da se pogurio i namrštio nasuprot vedrom danu.

„Baš zadržavajuće, zar ne?“, pita Čarli.

„Mm“, izustim neodređeno. „E pa, nadajmo se da danas tamo ima vodovoda i struje. Posle ovoga će mi biti potrebno lepo kupanje u kadi.“

Čarli se ceri. „Poznajući Džuls, ako dosad i nisu uveli vodovod i struju, sad sigurno jesu. Znaš kakva je. Tako je efikasna.“

Sigurna sam da Čarli to nije hteo, ali napravio je poređenje. Ja nisam najefikasnija na svetu. Čini mi se da nisam u stanju da uđem u prostoriju i ne napravim gužvu, a otkad imamo decu, kuća nam je u stalnom haosu. Kad nam – retko – neko dolazi, ubacujem stvari u plakare koje onda jedva zatvaram, pa se stiče utisak da kuća zadržava dah da ne bi eksplodirala. Kad smo prvi put bili na večeri u Džulsinoj elegantnoj viktorijanskoj kući u Izlingtonu, izgledala mi je kao nešto iz časopisa; kao nešto iz *njenog* časopisa – onog na internetu koji se zove *Daunloud*. Stalno mislim kako bi mogla pokušati da me negde skloni jer je svesna kako štrčim kao bradavica na nosu s onim izraskom od dva prsta i jeftinom odećom. Primetila sam čak i da pokušavam da ugladim izgovor, da ublažim one mančesterske samoglasnike.

Džuls i ja ne možemo biti različitije. Dve najznačajnije žene u životu mog supruga. Naginjem se preko ograde i duboko udišem morski vazduh.

„U tom članku sam pročitao“, kaže Čarli, „mnogo toga o ostrvu. Navodno ima plaže s belim peskom, čuvene u ovom delu Irske. A ta boja peska znači da je voda u zatonima divno tirkizna.“

„O“, kažem. „Pa to zvuči bolje od tresetne močvare.“

„Aha, možda ćemo imati priliku da se kupamo.“ Smeši mi se.

Gledam u vodu koja je više hladnozeleno kao škrljaj nego što je tirkizna pa se stresem. A plivam u moru u Brajtonu, što je Lamanš, zar ne? Svejedno. Tamo mi se čini da je mnogo pitomije od ovog divljeg, surovog mora.

„Ovaj vikend će biti lepa promena, je li tako?“, kaže Čarli.

„Da, nadam se.“ Biće to nešto najbliže odmoru, što dugo nismo imali. A meni je trenutno odmor baš potreban. „Ne shvatam zašto je Džuls odabrala neko nasumično ostrvo uz obalu Irske“, dodajem. Upravo i liči na *nju* da odabere tako ekskluzivno mesto da njeni gosti mogu da se utope pokušavajući tamo da stignu. „Ne znači da nije mogla sebi da priušti svadbu gde god bi poželela.“

Čarli se mršti. Ne voli da priča o novcu, to mu je neprijatno. Meni je to jedan od razloga što ga volim. Osim ponekad, tek ponekad kad moram da se zapitam kako bi bilo da imamo samo malo više. Bili smo u agoniji nad spiskom poklona pa smo se i malo posvađali. Naš maksimum je obično pedeset funti, ali je Čarli navalio da moramo dati više zato što su on i Džuls odavno prijatelji. Kako je sve na spisku bilo iz *Libertija*, onih sto pedeset funti za koje smo se na kraju složili omogućilo nam je da kupimo samo bezličnu keramičku činiju. Na spisku je bila *mirišljava sveća* za dvesta funti.

„Znaš Džuls“, sad kaže Čarli dok brodić još jednom tone pre nego što udari u nešto što deluje mnogo čvršće od same vode pa odskoči uz nekoliko trzaja u stranu. „Ona voli da radi sve drugačije. A moguće da ima veze s tim što joj je tata Irac.“

„Ali mislila sam da se ne slaže s tatom?“

„Složeno je to. Nikad nije bio uz nju i pomalo je kreten, ali mislim da ga je sve vreme idealizovala. Zato je i pre mnogo godina želela da joj držim časove jedrenja. Imao je jahtu pa je želela da kod njega probudi ponos.“

Teško je zamisliti Džuls u inferiornom položaju sa željom da nekog učini ponosnim. Znam da je njen otac veliki investitor u građevinarstvu i da je sve sam postigao. Kao ćerka tramvajdžije i bolničarke koja je rasla uvek sputana zbog nedostatka para, opčinjena sam – a pomalo i sumnjičava prema njima – ljudima koji imaju gomilu novca. Za mene su oni sasvim druga vrsta, soj gipkih i opasnih mačaka.

„Ili je možda Vil to odabrao“, kažem. „Vrlo liči na njega, veliki je avanturista.“ Osećam lako uzbuđenje u stomaku pri pomisli da ću upoznati nekog tako poznatog. Teško je razmišljati o Džulsinom vereniku kao o stvarnom čoveku.

U potaji sam pratila emisiju. Prilično je dobra, mada je teško biti objektivna. Očarala me je misao da je Džuls s tim čovekom... da ga dodiruje, ljubi, spava s njim. Sprema se da se *uda* za njega.

Osnovna postavka emisije *Preživljava noć* jeste da Vila usred noći ostave negde vezanog i s povezom na očima. U šumi, recimo, ili usred arktičke tundre, i to bez ičeg osim odeće na njemu i možda noža za pojasom. Onda on mora da se oslobodi i probije do mesta sastanka samo uz pomoć pameti i veštine orijentisanja. Ima mnogo napetosti: u jednoj epizodi mora da pređe vodopad po mraku, u drugoj ga prate vukovi. Ponekad se najednom setite da je tu i snimateljska ekipa koja ga posmatra i snima. Da je sve tako teško, sigurno bi oni priskočili u pomoć? No svakako uspešno postižu da osećate opasnost.

Kad sam pomenula Vila, Čarlijevo lice se smrklo. „Još ne shvatam zbog čega se udaje za njega posle tako kratkog vremena. Pretpostavljam da je Džuls takva. Kad nešto smisli, brzo reaguje. Samo pazi šta ti kažem, Han: on nešto krije. Mislim da nije ono za šta se izdaje.“

Zbog ovoga sam u potaji pratila emisiju. Znam da se Čarliju to ne bi dopalo. Povremeno ne mogu da se otrgnem utisku da Čarlijevo negodovanje o Vilu pomalo liči na ljubomoru. Zaista se nadam da *nije* ljubomora. Jer šta bi to značilo?

Moglo bi da ima veze i s Vilovom momačkom večeri. Čarli je išao, što mi se činilo sasvim pogrešno, kao Džulsin prijatelj. Posle vikenda u Švedskoj kući se vratio pomalo razdražljiv. Svaki put kad bih to pomenula, on bi postao čudan i ukočen. Zato sam to zanemarila. Ipak je došao u komadu.

More kao da je postalo još uzburkanije. Stari ribarski brodić sad se baca i valja na sve strane istovremeno, nalik onim mašinama koje predstavljaju bika u rodeu, kao da se trudi da nas zbaci. „Je li bezbedno da nastavljamo?“, dovikujem Metiju.

„Aha!“, odvrća on nadjačavajući tresak vode i urlik vetra. „Kakvih dana ima, ovaj je dobar. Iniš an amplora nije daleko.“

Osećam kako mi se mokri pramenovi lepe za čelo dok ostatak kose kao da se diže u vidu ogromnog umršenog oblaka nad glavom. Mogu samo da zamislim kako ću izgledati Džuls, Viliju i ostalima kad konačno stignemo.

„Kormoran!“, poviče Čarli i pokaže rukom. Znam da pokušava da mi skrene pažnju s mučnine. Osećam se kao dete koje vodimo lekaru da primi injekciju. Ipak pratim kuda pokazuje do glatke tamne glave koja se pomalja iz talasa kao periskop minijaturne podmornice. Zatim zaranja pod površinu nalik hitroj crnoj pruzi. Zamislite da se neko oseća kao kod kuće u tako neprijateljskim uslovima.

„Video sam u onom članku nešto naročito o kormoranima“, kaže Čarli. Opet uzima telefon. „A, evo ga. Oni su, izgleda, posebno česti uz obalu.“ Govori onim učiteljskim glasom: „Kormoran je ptica omražena u lokalnom folkloru.“ O bože. „Kroz istoriju ta ptica je predstavljana kao simbol pohlepe, nesreće i zla.“ Oboje pratimo kako se kormoran opet pojavljuje iz vode. U oštrom kljunu drži sićušnu ribu, kratak blesak srebra, pre nego što otvori gušu i proguta celog stvora.

Meni se želudac prevrće. Osećam kao da sam ja progutala ribu, živu i klizavu, pa mi pliva po stomaku. Dok se brodić naginje u drugom pravcu, bacam se do boka i isповраćam sve što sam jela uz čaj.

DŽULS

Mlada

Stojim pred ogledalom u našoj sobi, naravno najvećoj i najelegantnijoj od deset spavaćih soba u zamku. Odatle treba samo malko da okrenem glavu i pogledam kroz prozore u more. Danas je vreme savršeno, sunce bleska po talasima tako blistavo da jedva možete i da gledate u njih. Bolje bi mu bilo da tako ostane i sutra.

Naša soba je u zapadnom delu zgrade a ovo je najzapadnije ostrvo uz taj deo obale, te nema ničeg i nikog na hiljade kilometara između mene i Severne i Južne Amerike. Dopada mi se ta dramatičnost. Foli je lepo restaurirano zdanje iz petnaestog veka, na rubu između luksuza i bezvremenosti, velelepnosti i udobnosti: starinski ćilimi na kamenim podovima, kade s nogicama u obliku šapa, kamini u kojima tinja treset. Dovoljno je velik da stanu sve naše zvanice, a opet je i dovoljno mali da deluje intimno. Savršen je. Sve će biti savršeno.

Džuls, ne misli na poruku.

Neću misliti na poruku.

Jebiga. *Jebiga*. Ne znam zašto me je tako pogodila. Nikad nisam bila neko ko brine, osoba koja se budi u tri ujutro i grize se. Bar donedavno nisam.

Poruka je pre tri nedelje stigla u naše poštansko sanduče. U njoj piše da se ne udajem za Vila. Da sve otkažem. Nekako me je ta misao zaokupila mračnom silom. Kad god pomislim na nju, u želucu osetim nešto kiselo. Nešto nalik strahu.

A to je smešno. Obično se ne bih ni osvrnula na tako nešto.

Ponovo se pogledam u ogledalu. Na sebi imam haljinu. *Onu* haljinu. Smatrala sam da je važno da je isprobam još jednom, dan pred venčanje, da proverim. Prošle nedelje sam bila na probi, ali nikad ništa ne prepuštam slučaju. Kao što sam i očekivala, savršena je. Teška svila krem boje koja izgleda kao da je izlivena na meni, s korsetom koji stvara tipičan oblik peščanog sata. Nema čipke niti ikakvih drugih drangulija, nije to moj stil. Pad tkanja svile je tako fin da može da se dodiruje samo naročitim belim rukavicama koje, naravno, trenutno nosim. Venčanica košta sumanuto. Samo što vredi. Ne zanima me moda radi mode, ali uvažavam moć odeće koji stvara pravi vizuelni utisak. Odmah sam znala da je ova haljina dobitni adut.

Do kraja dana venčanica će verovatno biti prljava, čak ni ja tu ništa ne mogu. Međutim, daću da se skrati i ofarba u tamniju boju. Jedno je sigurno – praktična sam. Uvek, *uvek* imam plan; tako sam radila odmalena.

Odlazim do zida na kom je prikačen raspored sedenja. Vil kaže da sam poput generala koji kači mape pohoda. A zar to nije značajno? Mesto gde neko sedi sasvim lako može uvećati ili upropastiti uživanje na svadbi. Znam da ću do kraja večeri raspored doterati do savršenstva. Sve je u planiranju: tako sam za samo nekoliko godina *Daunloud* dovela od bloga do potpuno razvijenog internet časopisa sa trideset zaposlenih.

Većina gostiju će stići sutra pa se posle venčanja vratiti u hotele na kopnu – uživala sam pišući na pozivnicama „*brodići u ponoć*“ umesto uobičajenog „*kočije*“. No naše najznačajnije zvanice će biti na ostrvu, u Foliju, s nama i večeras i sutra. To je prilično ekskluzivan spisak zvanica. Vil je morao da odabere omiljene pratioce jer ih ima tako mnogo. Za mene nije bilo

tako teško jer imam samo jednu deverušu – polusestru Oliviju. Nemam mnogo prijateljica. Nemam vremena za tračarenje. A grupe žena me suviše podsećaju na kliku gadura u školi koje me nikad nisu prihvatile. Iznenađila sam se kad sam videla mnogo žena na devojačkoj večeri – no to su uglavnom bile zaposlene u *Daunloundu* – koje su organizovale veče kao ne tako dobrodošlo iznenađenje – ili partnerke Vilovih ortaka. Meni je najbližija osoba muškarac: Čarli. U stvari ovog vikenda će on biti *moj* kum.

Čarli i Hana su na putu ovamo, poslednji večerašnji gosti. Radujem se što ću videti Čarlija. Čini mi se da se odavno nismo družili kao odrasli, bez njegove dece. Ranije smo se stalno viđali – čak i otkad je s Hanom. Za mene je uvek imao vremena. Međutim, otkad je dobio decu, kao da se preselio u drugo carstvo: ono u kom kasno uveče znači jedanaest sati a svaki izlazak bez dece mora da se brižljivo organizuje. Tek tad je počelo da mi nedostaje što ga nemam samo za sebe.

„Izgledaš zadivljujuće.“

„O!“ Odskačem i primećujem ga u ogledalu: Vil. Naslonjen je na dovratak i gleda me. „Vile!“, prosikćem. „U venčanicu sam! Odlazi! Ne treba da vidiš...“

Ne miče se. „Zar mi nije dozvoljena pretpremijera? A i već sam je video.“ Kreće prema meni. „Šta je bilo, bilo je. Izgledaš – *zaboga* – jedva čekam da te vidim kako ideš prema oltaru.“ Staje iza mene i hvata me za gola ramena.

Trebalo bi da sam besna. *Besna* sam. Ipak osećam kako mi se gnev raspršuje. Stoga što su njegove šake sad na meni, kreću se od ramena niz ruke pa osećam prvi drhtaj žudnje. Osim toga, podsećam se da sam daleko od sujeverja o tome da mladoženja vidi venčanicu pre vremena – nikad nisam verovala u tako nešto.

„*Ne bi* trebalo da si ovde“, ljutito kažem. Doduše, to već zvuči tek mlako.

„Pogledaj nas“, kaže dok nam se pogledi ukrštaju u ogledalu a on prelazi prstom po mom obrazu. „Zar ne izgledamo dobro zajedno?“

U pravu je, izgledamo. Ja onako tamne kose i bleđa, on tako plav i preplanuo. U svakoj prostoriji predstavljamo najprivlačniji par. Neću se pretvarati da nije deo ushićenja to kad zamišljam kako možemo izgledati spoljnom svetu – a i sutra našim gostima. Sećam se devojčice iz škole koja me je ismevala zato što sam bucmasta štreberka (kasno sam se razvila) i mislim: *Vidi ko se poslednji smeje*.

Vil mi gricka ogoljeni deo ramena. Nisko u stomaku osećam udar požude nalik odapetom lastišu. S tim nestaje i moj poslednji otpor.

„Jesi li pri kraju s tim?“ Preko mog ramena gleda u raspored sedenja.

„Nisam još sigurna gde koga da smestim.“

Čuti i proučava plan a ja njegov topao dah osećam na vratu i kako se spušta duž ključne kosti. Osećam i njegov losion za posle brijanja: kedrovina i mahovina. „Pozvali smo Pirsu?“, tiho pita. „Ne sećam se da je na spisku.“

Nekako uspevam da ne prevrnem očima. *Ja* sam pisala sve pozivnice. *Ja* sam doterala spisak, izabrala papir, proverila sve adrese, kupila marke, poslala svaku redom. Vil je mnogo bio odsutan, snimao nove epizode. Svaki čas bi ubacio neko ime, nekog koga je zaboravio da pomene. Pretpostavljam da je sve vrlo pažljivo proverio govoreći da hoće da se uveri da nikog nismo izostavili. Pirs je tek kasnije dodat.

„Nije bio na spisku“, priznajem. „Ali videla sam njegovu suprugu na piću u *Grauču*. Raspitivala se o venčanju pa mi se činilo da je sasvim suludo da ih ne pozovem. Mislim, zašto ih ne bismo zvali?“ Pirs je producent Vilove emisije. Fin je čovek i on i Vil su izgledali kao da se uvek lepo slažu. Nisam se pre-mišljala o proširenju spiska.

„Dobro. Da, naravno da to ima smisla.“ Ipak mu se u glasu čula oštrina. Iz nekog razloga to mu je smetalo.

„Čuj, dragi“, rekla sam i zagrlila ga. „Mislila sam da ćeš se oduševiti što će biti ovde. Oni su svakako izgledali zadovoljno što su pozvani.“

„Ne marim“, oprezno je počeo. „Samo sam se iznenadio, to je sve.“ Pomera šaku do mog pojasa. „Uopšte ne marim. U stvari, to je *lepo* iznenađenje. Biće lepo da budu ovde.“

„U redu. Dakle, smestiću muževe i žene jedne do drugih. Da li to funkcioniše?“

„Večita nedoumica“, kaže glumeći zadubljenost.

„Bože, znam... ali ljudi zaista vode računa o tome.“

„Pa, da smo ti i ja zvanice, znam gde bih želeo da sedim.“

„Stvarno?“

„Tačno naspram tebe, tako da mogu da uradim ovo.“ Spusti ruku i zgužva svileni donji deo venčanice pa ispod nje krenu nagore.

„Vile, svila...“

Prstima je pronašao čipkani rub svojih gaćica.

„Vile!“, poluiznervirano kažem. „Šta to...“

Tad njegovi prsti kliznu u gaćice i počnu da se kreću pa mi više nije mnogo važna svila. Glava mi pada na njegove grudi. To uopšte ne liči na mene. Nisam od onih koje se zaruče posle samo nekoliko meseci poznanstva... i koje se udaju samo nekoliko meseci posle toga. Ipak tvrdim da nije ni nepromišljeno ni impulsivno kao što neki podozrevaju. Upravo je suprotno. To predstavlja odraz razmišljanja i shvatanja šta želiš pa shodno tome i postupanja.

„Mogli bismo odmah to da uradimo“, kaže Vil toplim šapatom uz moj vrat. „Imamo vremena, zar ne?“ Pokušam da odgovorim – *ne* – ali kako prstima nastavlja da radi, reč se pretvara u dugačko, razvučeno stenjanje.

Sa svakim drugim partnerom postalo bi mi dosadno već posle nekoliko nedelja, seks je prebrzo postajao nezanimljiv,

obaveza. S Vilom se osećam kao da nikad nisam potpuno zadovoljena – čak i kad sam, u osnovi, zadovoljenija nego što sam bila i sa jednim drugim ljubavnikom. Nije to stoga što je tako lep – što, objektivno, on naravno jeste. Ta nezasićenost je mnogo dublja. Svesna sam osećanja da želim da ga posedujem. Da je svaki seksualni čin pokušaj posedovanja koje nikad u potpunosti ne postignem, neki suštinski deo njega uvek izbegne mom dodiru, sklizne pod površinu.

Ima li to veze s njegovom slavom? Sa činjenicom da kad jednom stekneš slavu postaješ, u izvesnom smislu, javno vlasništvo? Ili je nešto drugo posredi, nešto u njegovoj osnovi? Tajno i nesaznatljivo, skriveno od pogleda?

Ta misao neizbežno navodi da se setim poruke. *Neću da mislim na poruku.*

Vilovi prsti i dalje rade. „Vile“, nevoljno kažem, „neko može da uđe.“

„Zar to nije uzbudljivo?“, šapuće on. Da, da, valjda jeste. Vil je svakako proširio moje seksualne vidike. Upoznao me je sa seksom na javnim mestima. Radili smo to noću u parku, u zadnjem redu skoro praznog bioskopa. Kad se toga setim, prosto se sama sebi divim: neverovatno mi je da sam ja to radila. Džulija Kigan ne krši zakone.

Uz to je i jedini muškarac kom sam dozvolila da me snima nagu – jednom čak i za vreme seksa. Na to sam, prirodno, pristala tek pošto smo se verili. Nisam glupi kreten. Ali to je nešto Vilovo i kad smo već počeli to da radimo iako mi se *ne dopada* – zato što predstavlja gubitak kontrole, a u svim drugim vezama ja sam imala kontrolu – istovremeno je taj gubitak i nekako opojan. Čujem kako otkopčava kaiš i sam taj zvuk izaziva u meni naboje. On me gura prema toaletnom stolu – pomalo grubo. Hvatam se za sto. Osećam njegov vrh spreman da uđe u mene.

„Zdravo, zdravo? Ima li koga?“ Vrata se odškrinuše. Sranje.

Vil se odmiče od mene, čujem kako petlja s farmerkama, s kaišem. Osećam da mi se donji deo venčanice spušta. Gotovo ne mogu da podnesem da se okrenem.

On stoji tamo, opušten na vratima: Džono, Vilov kum. Šta li je video? *Sve?* Osećam da mi vrešina obliva obraze i besna sam na sebe. Besna sam na njega. *Nikad* ne crvenim.

„Izvinite, društvo“, kaže Džono. „Da li sam nešto prekinuo?“ Je li to podrugljiv osmeh? „O...“ Primećuje u čemu sam. „Je li to...? Zar to ne donosi nesreću?“

Želim da dohvatim nešto teško i zavitlam na njega. No pazim kako se ponašam. „Za boga miloga!“, kažem i nadam se da moj ton odražava pitanje: *Izgledam li ti ja kao nekakva kretenuša koja veruje u tako nešto?* Izvijem obrvu i prekrstim ruke. Više sam nego majstor u igri izvijanja obrva – na poslu to koristim s fantastičnim uspehom. Čikam ga da kaže još samo reč. Pored sve Džonoove razmetljivosti, mislim da me se malo plaši. Ljudi me se obično plaše.

„Proveravamo raspored sedenja“, kažem mu. „Tako da si to prekinuo.“

„Ovaj“, kaže on. „Kakva sam budala...“ Vidim da se malo prepao. Dobro je. „Upravo sam shvatio da sam zaboravio nešto prilično važno.“

Osećam da mi srce brže kuca. Nije valjda zaboravio burme. Rekla sam Vilu da mu ne poverava burme do poslednjeg časa. Ako ih je zaboravio, niko neće moći da me smatra odgovornom za postupke.

„Moje odelo“, kaže Džono. „Spremio sam ga pred kretanje na brod... a onda, u poslednjem trenutku... ovaj, ne znam šta se dogodilo. Jedino mogu reći kako mora da visi na vratima u Engleskoj.“

Okrećem se od obojice dok izlaze iz sobe. Snažno se usredređujem da ne bih rekla nešto zbog čega ću zažaliti. Ovog vikenda moram obuzdati narav. Poznato je da ume da me nadjača. Ne dičim se tom činjenicom, ali nikad nisam uspevala

da je potpuno kontrolišem, mada sam sve bolja. Bes ne izgleda lepo na nevesti.

Nije mi jasno zašto se Vil druži sa Džonoom, zbog čega ga dosad već nije isključio iz svog života. Svakako ga u tome ne zadržava oštrouman razgovor. Valjda je momak bezopasan... barem pretpostavljam da je bezopasan. Ipak se mnogo razlikuju. Vil je tako ambiciozan, tako je uspešan, tako pametan u tome kako se predstavlja. Džono je sirovina. Životni otpadnik. Kad smo došli po njega na lokalnu železničku stanicu na kopnu, bazdeo je na travu i izgledao kao da je spavao na ulici. Očekivala sam da se bar obrije i podšiša pre nego što dođe ovamo. Nije previše tražiti od kuma da ne izgleda kao pećinski čovek, je li tako? Kasnije ću u njegovu sobu poslati Vila s brijačem.

Vil je suviše dobar prema njemu. Izgleda da je čak i obezbedio probno snimanje Džonou za *Preživi noć*, što naravno nikud nije odvelo. Kad sam pitala Vila zbog čega se drži Džonoa, on je to jednostavno sveo na „prošlost“. „U poslednje vreme nemamo mnogo zajedničkih tačaka“, rekao je. „Ali znamo se odavno.“

No Vil ume da bude prilično nemilosrdan. Da budem iskrena, to je verovatno jedna od stvari koja me je privukla kad smo se upoznali, nešto za šta sam odmah shvatila da nam je zajednička crta. Pored zlatnog izgleda, očaravajućeg osmeha, privukla me je i ambicija koju sam, ispod onog šarma, nanjušila kod njega.

Eto, dakle, šta me muči. Zašto bi Vil ostao prijatelj s Džonoom naprosto zbog zajedničke prošlosti? Osim ako ta prošlost nema neki uticaj na njega.

DŽONO

Kum

Vil izlazi iz kapka na podu i nosi paket ginisa. Stojimo na grudobranu Folija i gledamo između kamenih zazora. Zemlja je daleko dole a neki kamenovi ovde su prilično labavi. Ako si sklon osećanju slabosti na visini, to te može udesiti. Odavde se vidi sve do kopna. Ovde, uz sunce koje mi obasjava lice, osećam se kao kralj.

Vil odvaja limenku iz pakovanja. „Izvoli.“

„Aaa, ono pravo. Hvala, ortak. I izvini što sam vam upao maločas.“ Namignem mu. „Doduše, mislio sam da to čuvaš za posle venčanja.“

Vil izvija obrve, pravo nevinašce. „Ne znam o čemu pričaš. Džuls i ja smo proveravali raspored sedenja.“

„Ma nemoj. Sad se to tako zove? Iskreno, ortak, žao mi je zbog odela. Pravi sam moron što sam ga zaboravio.“ Hoću da zna da se loše osećam – da ozbiljno nameravam da mu budem dobar kum. Zaista hoću da se ponosi mnome.

„Nije problem“, kaže Vil. „Nisam siguran da će ti moje rezervno odgovarati, ali slobodno ga uzmi.“

„Siguran si da to neće smetati Džuls? Uopšte nije izgledala srećno.“

„Da“, odmahuje Vil rukom. „Biće s njom sve u redu.“ Što valjda znači da nije u redu, ali da će on poraditi na tome.

„Okej. Hvala ti, ortak.“

Otpija gutljaj ginisa, naslanja se na kameni zid iza nas. Onda kao da se nečeg seti. „Nego, uzgred, nisi video Oliviju? Džulsinu polusestru? Stalno nestaje. Pomalo je...“ Pravi pokret rukom: premda on znači „lujka“, Vil izgovara „krhka“.

Upoznao sam već Oliviju. Visoka je, tamnokosa, s velikim tromboljenim ustima i nogama koje joj počinju ispod miški.

„Šteta“, kažem. „Zato što... nemoj mi reći da nisi primetio?“

„Džono, zaboga, ima devetnaest godina. Ne budi odvratan. Osim toga, slučajno je sestra moje verenice.“

„Devetnaest znači da je legalno“, kažem gledajući da ga izazovem. „Zar to nije tradicija? Kum bira među deverušama. A kako je ona jedina, baš i nemam izbor...“

Vil krivi usta kao da je okusio nešto gnusno. „Mislim, kretenu, da se to pravilo ne primenjuje kad su one petnaest godina mlade od tebe“, kaže. Sad je sav uštogljen, ali oduvek je merkao žene. A one su zauzvrat merkale njega, srećnika. „Ona je zabranjena, u redu? Utuvi to u tu glupu glavu.“ Zglavcima ruke mi kucka po glavi.

Ne dopada mi se onaj deo „u glupu glavu“. Ne kažem da sam baš pametan kô pčelica, ali ne volim ni da se neko prema meni ophodi kao prema moronu. Vil to zna. To me je još u školi uvek žestilo. Ipak sam se samo nasmejao. Znam da to nije mislio ozbiljno.

„Vidi“, kaže on. „Ne mogu dozvoliti da tumaraš i nabacuješ se mojoj svastici tinejdžerki. Džuls bi me *ubila*. Ubila bi i tebe.“

„Dobro de.“

„Osim toga“, kaže on nešto tiše, „tu je i činjenica da je ona, znaš...“ Opet pravi onaj pokret koji znači *lujka*. „Mora da je to nasledila od Džulsine mame. Hvala bogu da je Džuls preskočila te gene. U svakom slučaju, dalje ruke, važi?“

„Dobro, dobro...“ Otpijam gutljaj ginisa i glasno podrignem.